

Arrest

nr. 118 016 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 januari 2014 tot nietigverklaring van het visum en van de beslissing tot terugdrijving van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 7 maart 2013 in Kameroen met mevrouw E.N.S, die in België verblijfsrecht heeft. Op 7 januari krijgt hij een visum D - gezinshereniging.

1.2. Op 24 januari 2014 wordt verzoeker door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt diezelfde dag een beslissing tot vasthouding aan een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, een beslissing tot nietigverklaring van het visum en een beslissing tot terugdrijving. Deze twee laatste beslissingen worden thans aangevochten.

1.3. De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot nietigverklaring van het visum dat verzoeker in zijn bezit had, is gegrond op de volgende motivering :

“ Het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. ([...] artikel 34 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene (°1982) biedt zich aan de buitengrens met een visum D uitgereikt op 07.01.2014 door de Belgische vertegenwoordiging in Yaoundé. Dit D visum werd uitgereikt met het oog op gezinshereniging met E.N.S. (°1964, nationaliteit Kameroen, houder van een Belgische verblijfskaart) waarmee betrokkene huwde op 07.03.2013 in Yaoundé.

Uit de verklaringen van betrokkene en verschillende vaststellingen blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een stabiel huwelijksleven uit te bouwen met E.N.S. De reden waarvoor het visum werd uitgereikt (gezinshereniging met echtgenote) stemt aldus niet overeen met de reële intenties van betrokkene.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met E.N.S. sinds het jaar 2000, vlak voor zij naar België verhuisde. Na contactname van de Federale Politie met E.N.S. verklaart zij daarentegen dat ze slechts drie jaar geleden voor het eerst een koppel werden.

Betrokkene kan geen enkele foto tonen van zijn echtgenote of van hun huwelijksfeest. Hij kent niet de naam van de dochter van zijn echtgenote noch de leeftijd van deze dochter, nochtans woonde deze dochter steeds bij haar moeder in België.

Betrokkene is verder bij aankomst in het bezit van een gesloten enveloppe. In deze enveloppe bevindt zich een kaart opgesteld door een zekere ‘Marie France’. Deze kaart bevat een liefdesverklaring aan betrokkene. Betrokkene erkent tegenover de Federale Politie dat Marie France een persoon is waarmee hij een relatie heeft. Betrokkene is verder ook in het bezit van een GSM toestel met meerdere SMS-berichten komende van een zekere ‘Josephine’. Uit de aard van een recent SMS bericht van 23/01/2014 van Josephine aan betrokkene blijkt dat hij eveneens een relatie heeft met deze persoon. Over beide vriendinnen (Marie France en Josephine) vraagt betrokkene uitdrukkelijk de Federale Politie niets te vertellen tegen E.N.S, hetgeen erop wijst dat hij deze relaties verbergt voor zijn echtgenote. Tijdens de contactname van de Federale Politie met E.N.S. stelt zij van haar kant nooit te zullen aanvaarden dat betrokkene ook relaties heeft met andere vrouwen. “

1.4. De tweede bestreden beslissing, deze tot terugdrijving, is ingegeven door de volgende motivering:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven(art. 3, eerste lid, 3°)”.

Als “Reden van de beslissing” worden de motieven hernomen die reeds in de beslissing tot nietigverklaring van het visum werden vermeld.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

[...]

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het

voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt niet betwist door de verwerende partij. *In casu* is de verzoekende partij evenwel van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Verder werpt hij een schending op van artikel 8 van het EVRM. Op 7 januari 2014 werd een positieve beslissing genomen inzake zijn visumaanvraag. Evenwel wordt hij nog geen drie weken later teruggedreven en wordt zijn visum nietig verklaard omdat hij plots, op basis van korte verhoren van verzoeker en zijn echtgenote, niet meer de intentie zou hebben om in België een stabiel huwelijksleven uit te bouwen. Hieromtrent wordt niet afdoende gemotiveerd. Bovendien is verzoeker steeds duidelijk geweest: hij heeft een visumaanvraag ingediend om in het kader van zijn gezinsleven naar België te komen en hij heeft ook tijdens het verhoor verklaard dat hij zijn echtgenote komt vervoegen. Derhalve kan niet worden gesteld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die dit doel en de verblijfsomstandigheden staven. Het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een foto van zijn echtgenote of van zijn huwelijksfeest of niet bij machte was -op dat ogenblik omwille van de stress- naam en leeftijd te geven van de dochter van zijn echtgenote, die bij haar in België woont, en dat hij er twee buitenechtelijke relaties op na houdt, zijn niet van aard om daar anders over te oordelen.

3.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota, onder verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, dat het de gemachtigde is toegestaan om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdeling na te gaan en dat hij desgevallend kan worden teruggedreven. Verder verwijst zij naar de motieven van de bestreden beslissingen en naar de inhoud van het verhoorverslag om tot de conclusie te komen dat er op redelijke wijze werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van zijn verblijf blijken.

3.3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een visum D - gezinshereniging heeft gevraagd en gekregen op 7 januari 2014. Derhalve werd op dat moment door de gemachtigde reeds onderzocht of verzoekende partij voldeed om zich naar België te begeven in het kader van gezinshereniging en werd dat bevestigend beantwoord.

Het staat de gemachtigde inderdaad vrij om de toegang tot het grondgebied te controleren, maar in het licht van het afgeleverde visum en het onderzoek dat daar onmiskenbaar aan moet zijn voorafgegaan, moet de motivering waarbij de intenties van de begunstigde van het visum thans opnieuw in vraag worden gesteld, enerzijds afdoende zijn, en anderzijds niet kennelijk onredelijk.

De Raad is van oordeel dat dit thans niet het geval is: zoals verzoeker het stelt, blijkt uit zijn aanvraag voor een visum gezinshereniging en uit zijn verklaring tijdens zijn verhoor dat hij naar België is gekomen om de vrouw met wie hij is gehuwd te vervoegen. Het is kennelijk onredelijk ervan uit te gaan dat het feit dat hij blijkbaar een brief op zak heeft en berichtjes in zijn gsm van twee andere vrouwen, met wie hij niet ontkent een relatie te hebben gehad in zijn land van herkomst na zijn huwelijk, temeer nu de teneur van de brief op een afscheid wijst. Bovendien mag er niet aan worden voorbijgegaan dat luidens het gehoorverslag de echtgenote van verzoeker werd gecontacteerd, onder meer met de vraag of zij Josephine en Marie France - verzoekers 'petites copines', zoals hij ze noemt in Kameroen -, kent, waarop zij ontkennend antwoordt en stelt dat zij weet dat Afrikaanse mannen er vriendinnetjes op nahouden maar dit niet zal tolereren van haar man. Uit de voormelde vaststellingen kan in alle redelijkheid niet worden afgeleid dat verzoeker, niettegenstaande het feit dat hij in het bezit is van een visum met als doel zijn echtgenote te vervoegen, andere intenties zou hebben dan het uitbouwen van een stabiel huwelijksleven met zijn echtgenote. Het feit dat verzoeker geen foto bij zich draagt van zijn echtgenote of van het huwelijksfeest is evenmin een aannemelijk indicatie om tot die conclusie te komen.

Voorts blijkt dat inderdaad een aantal vragen kunnen worden gesteld bij de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, bijvoorbeeld voor wat betreft de vraag hoe lang zij elkaar reeds kennen. Verzoekers argument dat beiden iets anders hebben verstaan onder de vraag is niet van elke grond ontdaan, en gelet op de vaststelling dat het verslag van de Federale Politie geen exacte weergave is van het vraag en antwoordgesprek, maar een verslag van de gebeurtenissen, kan hieraan geen doorslaggevend belang worden verleend, te meer nu, het kan niet genoeg worden herhaald, het onderzoek naar de oprechtheid van het huwelijk en de intenties van verzoeker zonder twijfel moet zijn gevoerd op het ogenblik van de visumaanvraag.

Blijft nog overeind: de vaststelling dat verzoeker de naam en de leeftijd van de dochter van zijn echtgenote niet blijkt te kennen. De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat dit bijzonder eigenaardig is, maar is tegelijk van oordeel dat, in het licht van de afgifte van een visum tot gezinshereniging en in het licht van de bovengenoemde vaststellingen, dit motief niet draagkrachtig genoeg lijkt om op grond daarvan alleen af te leiden dat verzoeker niet de intentie zou hebben een huwelijksleven uit te bouwen met zijn echtgenote en dat het doel en de omstandigheden van zijn verblijf onvoldoende zouden zijn aangetoond, zoals gesteld in de beslissing tot nietigverklaring van een visum enerzijds, en dat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, zoals gesteld in de beslissing tot terugnrijving anderzijds. Indien de verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij niet het oogmerk heeft een daadwerkelijk gezinsleven te leiden in het Rijk, dan staat het haar vrij daartoe, na binnenkomst van de verzoekende partij, de door de wet voorziene procedure toe te passen ten einde een einde te stellen aan het verblijfsrecht.

3.3.2.4. Het middel is in de besproken mate ernstig. Dienvolgens is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de bestreden maatregelen tot gevolg hebben dat hij voor onbepaalde tijd wordt gescheiden van zijn echtgenote, dat hem het recht wordt ontzegd om bij zijn echtgenote te verblijven in België en dat dit ernstige emotionele schade is niet meer, of alleszins heel moeilijk te herstellen is.

3.4.2.2. Zoals uit de bespreking hoger blijkt, wordt door de bestreden beslissingen verzoeker de toegang tot het Rijk ontzegd en als gevolg daarvan wordt hem het recht ontzegd zich te herenigen met zijn echtgenote, dit terwijl de gemachtigde hem dit recht had toegekend en hij erop mocht vertrouwen dat de afgifte van het visum type D haar de toegang tot het Rijk zou verschaffen ten einde dit recht uit te oefenen. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker, door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan daar het zonder meer duidelijk is dat zijn gezinsleven heel erg verstoord zal worden. Het betoog van de verwerende partij, die erop wijst dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote reeds in 2000 naar België kwam en hij zelf steeds in Kameroen is gebleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij reeds sedert dan van mekaar gescheiden zijn, zodat geen effectief gezinsleven kan worden onderhouden, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat de betrokkenen pas gehuwd zijn op 7 maart 2013, dat hij op 7 januari 2014 een visum heeft gekregen en dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers echtgenote vaak over en weer naar Kameroen is gereisd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot nietigverklaring van het visum en van de beslissing tot terugdrijving, beide van 24 januari 2014, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS